

I det överklagade beslutet har tribunalen inte följt vad som slagits fast av domstolen i målet "Comitato Venezia vuole vivere" i vilket dom meddelades den 9 juni 2011. I denna dom slog domstolen fast att kommissionens beslut "ska i sig innehålla alla uppgifter som är nödvändiga för att kunna verkställas av de nationella myndigheterna". Trots att beslutet inte innehöll nödvändiga uppgifter för att kunna verkställas av de nationella myndigheterna fann tribunalen inte att kommissionens metod att anta det överklagade beslutet var på något sätt bristfällig, vilket utgör felaktig rättstillämpning.

Enligt de principer som angavs i domen i målet "Comitato Venezia vuole vivere" ankommer det i fråga om återkrav av statligt stöd på medlemsstaten — och inte på stödmottagaren — att från fall till fall visa att villkoren i artikel 107.1 FEUF är uppfyllda. I förevarande fall hade emellertid kommissionen inte angett villkoren för en sådan kontroll med följd att Republiken Italien vid återkraven av detta stöd hos mottagarna inte hade tillgång till nödvändiga uppgifter för att visa att det var fråga om statligt stöd och därför genom lag nr 228 av den 24 december 2012 (artikel 1.351 och följande) beslutade om en omvänd bevisbörda, i strid med gemenskapsrättslig praxis. Det ankommer enligt den italienska lagstiftaren särskilt på det enskilda företaget som tagit emot stöd i form av undantag från sociala avgifter och inte på staten, att visa att de aktuella förmånerna inte snedvrider konkurrensen eller påverkar handeln mellan medlemsstaterna. Om så inte sker gäller en presumtion att förmånen snedvrider konkurrensen och påverkar handeln mellan medlemsstaterna. Detta strider klart mot principerna i dom i målet "Comitato Venezia vuole vivere".

Talan väckt den 26 februari 2013 — Europeiska kommissionen mot Republiken Grekland

(Mål C-96/13)

(2013/C 129/15)

Rättegångsspråk: grekiska

Parter

Sökande: Europeiska kommissionen (ombud: M. Patakia och A. Tokar)

Svarande: Republiken Grekland

Sökandens yrkanden

Sökanden yrkar att domstolen ska

— fastställa att Republiken Grekland har underlåtit att uppfylla sina skyldigheter enligt artiklarna 2, 44.2 och 48 jämförda med artikel 2 i direktiv 2004/18/EG⁽¹⁾ genom att i ett

meddelande om upphandling enligt ett öppet förfarande avseende tekniska stödtjänster till OPS-IKA (det integrerade informationssystemet vid Idryma Koinonikon Asfaliseon: grekiskt socialförsäkringsinstitut), och till IKAs webbplats samt införande av uppgifter i databanker under en period på 30 månader (meddelande L30/POY/9/5-6-2009 — offentliggjort i *Europeiska unionens offentliga tidning* med nr 2009/S110-159234), dels kräva att anbudsgivarna skulle ha erfarenhet av att genomföra liknande kontrakt hos ett grekiskt socialförsäkringsinstitut, dels föreskriva att anbudsgivarna inte fick åberopa underleverantörers erfarenhet,

— förplikta Republiken Grekland att ersätta rättegångskostnaderna.

Grunder och huvudargument

1. Det åberopade åsidosättandet av artiklarna 44.2 och 48 jämförda med artikel 2 i direktiv 2004/18/EG rör IKAs upphandling av tekniska stödtjänster till IKAs integrerade informationssystem och till IKAs webbplats samt införande av uppgifter i databanker.
2. Kommissionen gör gällande att kravet i meddelandet om upphandling att anbudsgivaren ska ha erfarenhet av att inrätta integrerade informationssystem vid grekiska socialförsäkringsinstitut utgör ett geografiskt villkor som strider mot principen om likabehandling och icke-diskriminering i artiklarna 2, 44.2 och 48 i direktiv 2004/18.
3. Kommissionen anger att de grekiska myndigheterna i sina svar på kommissionens motiverade yttrande angav att de skulle vidta alla nödvändiga ändringar i enlighet med kommissionens påpekanden och att de således i allt väsentligt har medgett fördragsbrottet.
4. På samma sätt gör kommissionen gällande att det villkor i meddelandet om upphandling som innebär att anbudsgivaren inte får åberopa underleverantörers erfarenhet strider mot artikel 48 i direktiv 2004/18 i det att villkoret innebär att anbudsgivarna inte får åberopa tredje mans erfarenhet för att visa att de har den tekniska kapacitet som krävs för att genomföra kontraktet.
5. De grekiska myndigheterna åtog sig i sitt svar att i det nya meddelandet om upphandling uttryckligen föreskriva att de anbudsgivande företagen får göra gällande tredje mans — exempelvis underleverantörer — relevanta erfarenhet och nämnda myndigheter medgav i allt väsentligt att det fanns fog för kommissionens påstående även i detta avseende.
6. De grekiska myndigheterna har dock inte kunnat fastställa ett exakt datum för det nya meddelandet om upphandling utan har i stället beslutat att, med hänvisning till förhållanden i den nationella rättsordningen, förlänga det nuvarande kontraktet.

7. Kommissionen har dessutom konstaterat att den nämnda överträdelsen av direktiv 2004/18 fortgår och att de skäl som åberopats härför inte är godtagbara. Kommissionen har därför väckt talan vid domstolen för att få den aktuella överträdelsen fastställd.

(¹) EUT L 134, s. 114.

Begäran om förhandsavgörande framställd av Tribunalul Sibiu (Rumänien) den 27 februari 2013 — Silvia Georgiana Câmpean mot Administrația Finanțelor Publice a Municipiului Mediaș, Administrația Fondului pentru Mediu

(Mål C-97/13)

(2013/C 129/16)

Rättegångsspråk: rumänska

Hänskjutande domstol

Tribunalul Sibiu

Parter i målet vid den nationella domstolen

Sökande: Silvia Georgiana Câmpean

Motpart: Administrația Finanțelor Publice a Municipiului Mediaș, Administrația Fondului pentru Mediu

Tolkningsfrågor

1. Strider bestämmelserna i lag nr 9/2012 mot artikel 110 FEUF? Införs det genom dessa bestämmelser verkligen en uppenbart diskriminerande åtgärd?
2. Ska artikel 110 FEUF tolkas så, att den utgör hinder mot bestämmelserna i lag nr 9/2012 (i dess ursprungliga lydelse) varigenom det införs en utsläppsskatt för motorfordon om skatten är utformad på sådant sätt att den avskräcker från att i nämnda medlemsstat sätta begagnade fordon i trafik som köpts i andra medlemsstater, utan att skatten för den delen avskräcker från att köpa begagnade fordon med samma ålder och i samma skick på den inhemska marknaden?

Begäran om förhandsavgörande framställd av Højesteret (Danmark) den 27 februari 2013 — Martin Blomqvist mot Rolex SA, Manufacture des Montres Rolex SA

(Mål C-98/13)

(2013/C 129/17)

Rättegångsspråk: danska

Hänskjutande domstol

Højesteret

Parter i målet vid den nationella domstolen

Klagande: Martin Blomqvist

Motpart: Rolex SA, Manufacture des Montres Rolex SA

Tolkningsfrågor

1. Ska artikel 4.1 i Europaparlamentets och rådets direktiv 2001/29/EG av den 22 maj 2001 om harmonisering av vissa aspekter av upphovsrätt och närstående rättigheter i informationssamhället tolkas så, att det ska anses utgöra "spridning till allmänheten" av en upphovsrättsligt skyddad vara i en medlemsstat att ett företag via en webbplats i ett tredjeland ingår avtal om försäljning och försändelse av en vara till en privat köpare med en för säljaren känd adress i denna medlemsstat — där varan är upphovsrättsligt skyddad — mottar betalning för varan samt sänder den till köparen på den avtalade adressen, eller krävs det i den situationen även att varan innan den såldes ingick i ett försäljningsutbud eller i marknadsföring som riktar sig till konsumenterna i den medlemsstat dit varan levereras eller visades upp på en webbplats som riktar sig till dessa konsumenter?
2. Ska artikel 5.1 och 5.3 i Europaparlamentets och rådets direktiv 2008/95/EG av den 22 oktober 2008 om tillnärmningen av medlemsstaternas varumärkeslagar tolkas så, att det ska betraktas som användning av ett varumärke "i näringsverksamhet" att ett företag via en webbplats i ett tredjeland ingår avtal om försäljning och försändelse av en vara försedd med varumärket i fråga till en privat köpare med en för säljaren känd adress i en medlemsstat där varumärket är registrerat, mottar betalning för varan samt sänder den till köparen på den avtalade adressen, eller krävs det i den situationen även att varan utöver själva försäljningen också ingått i ett försäljningsutbud eller i marknadsföring som riktar sig till konsumenterna i den berörda medlemsstaten eller visats upp på en webbplats som riktar sig till dessa konsumenter?
3. Ska artikel 9.1 och 9.2 i rådets förordning (EG) nr 207/2009 av den 26 februari 2009 om gemenskapsvarumärken tolkas så, att det ska betraktas som användning av ett varumärke "i näringsverksamhet" att ett företag via en webbplats i ett tredjeland ingår avtal om försäljning och försändelse av en vara försedd med ett gemenskapsvarumärke till en privat köpare med en för säljaren känd adress i en medlemsstat, mottar betalning för varan samt sänder den till köparen på den avtalade adressen, eller krävs det i den situationen även att varan utöver själva försäljningen också ingått i ett försäljningsutbud eller i marknadsföring som riktar sig till konsumenterna i den berörda medlemsstaten eller visats upp på en webbplats som riktar sig till dessa konsumenter?